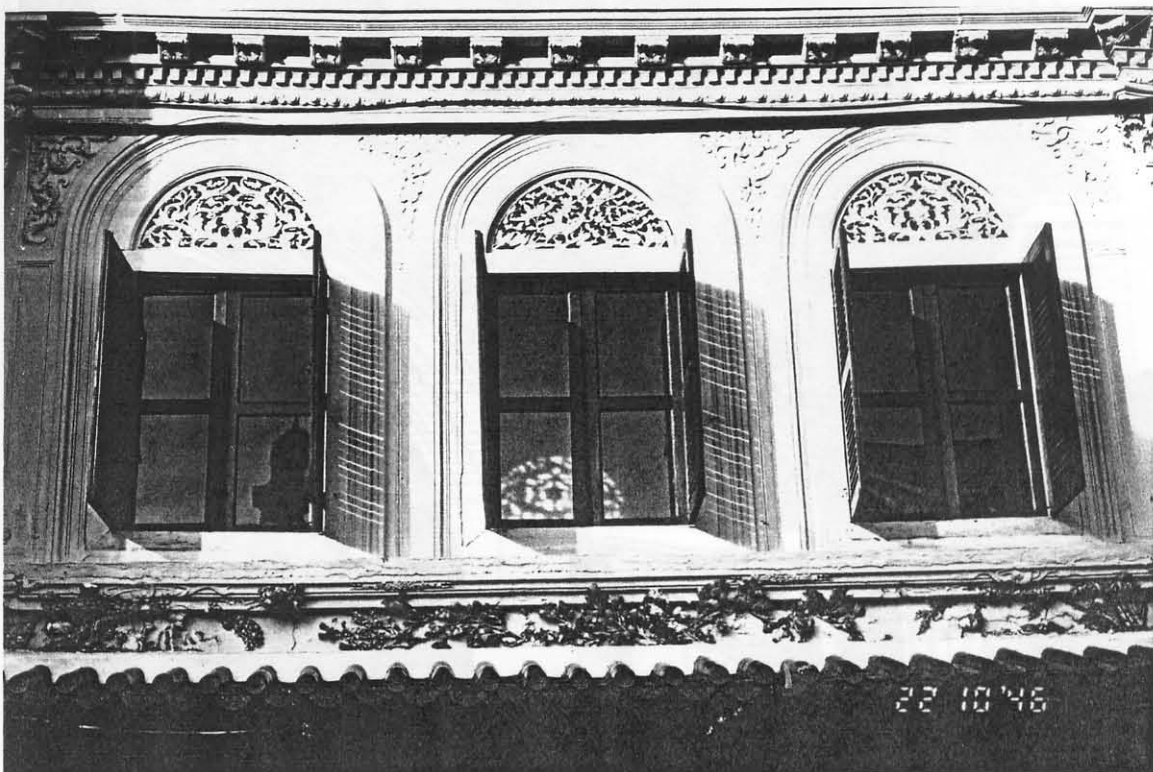
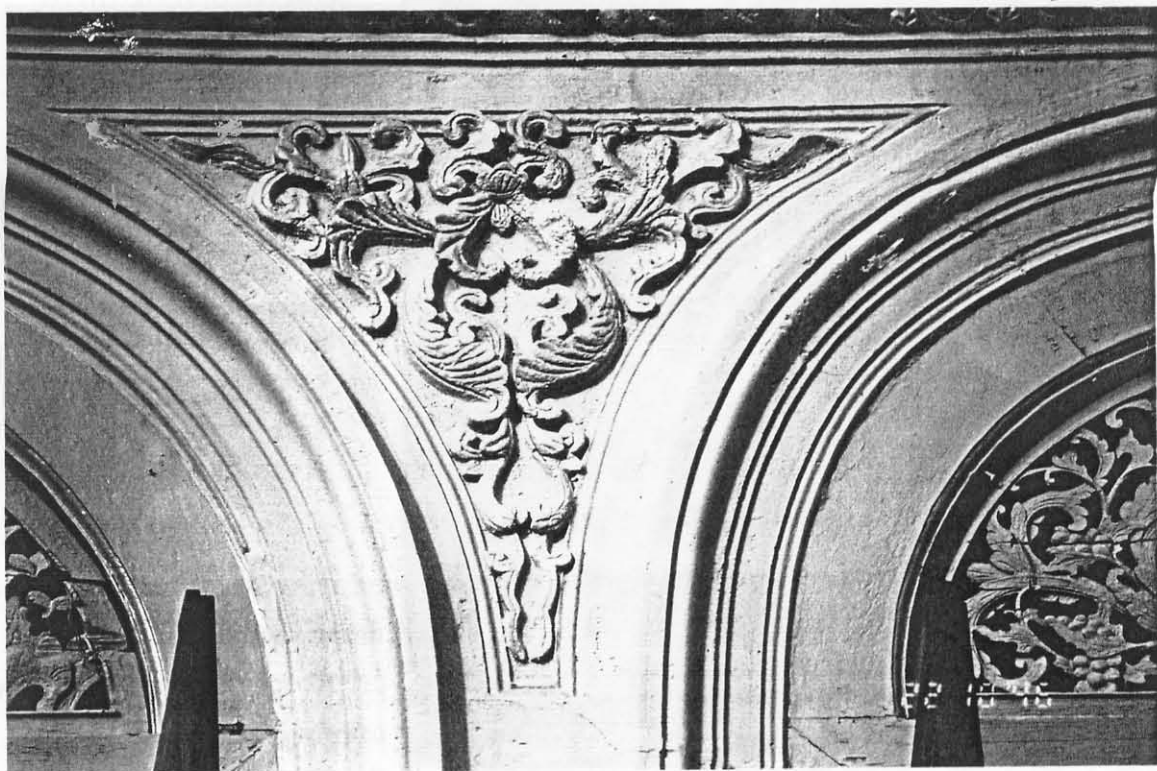

อาคารหมายเลข 16

หัวหน้าต่างทั้งสามจลุลายพฤกษา ใต้หน้าต่างติดกระเบื้องเป็นรูปพฤกษาและสัตว์

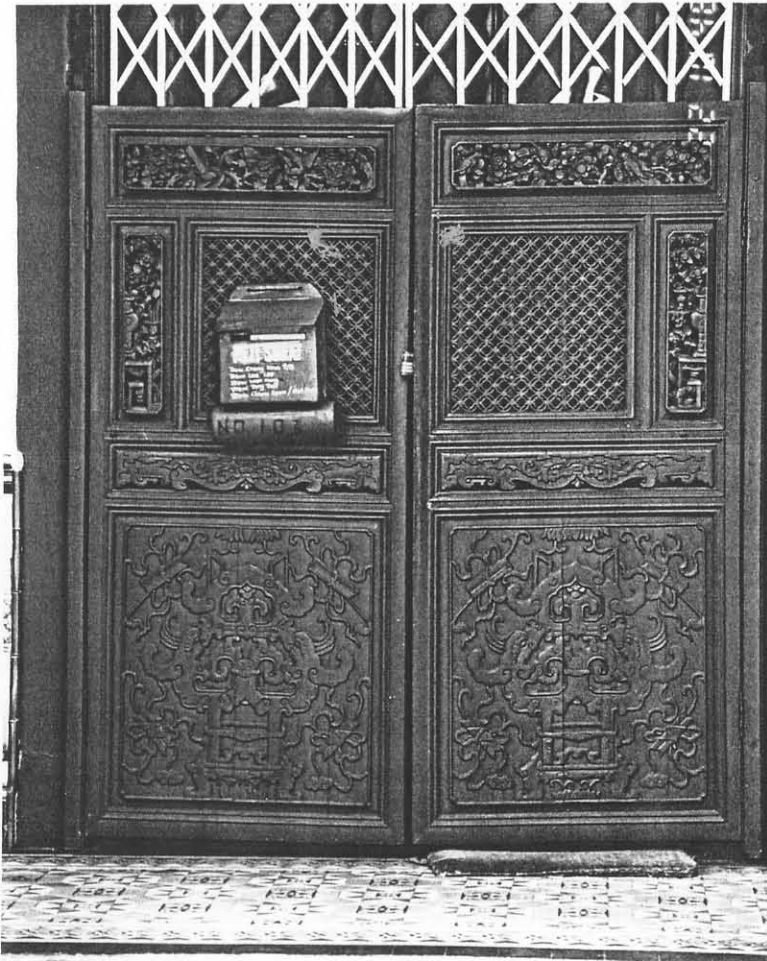

ระหว่างหัวหน้าต่างปั้นปูนตกแต่งเป็นลายกลีบใบประดิวธุ์ผสมกันขด
โดยเน้นแกนสมมาตรทุกประการ

อาคารหมายเลข 17

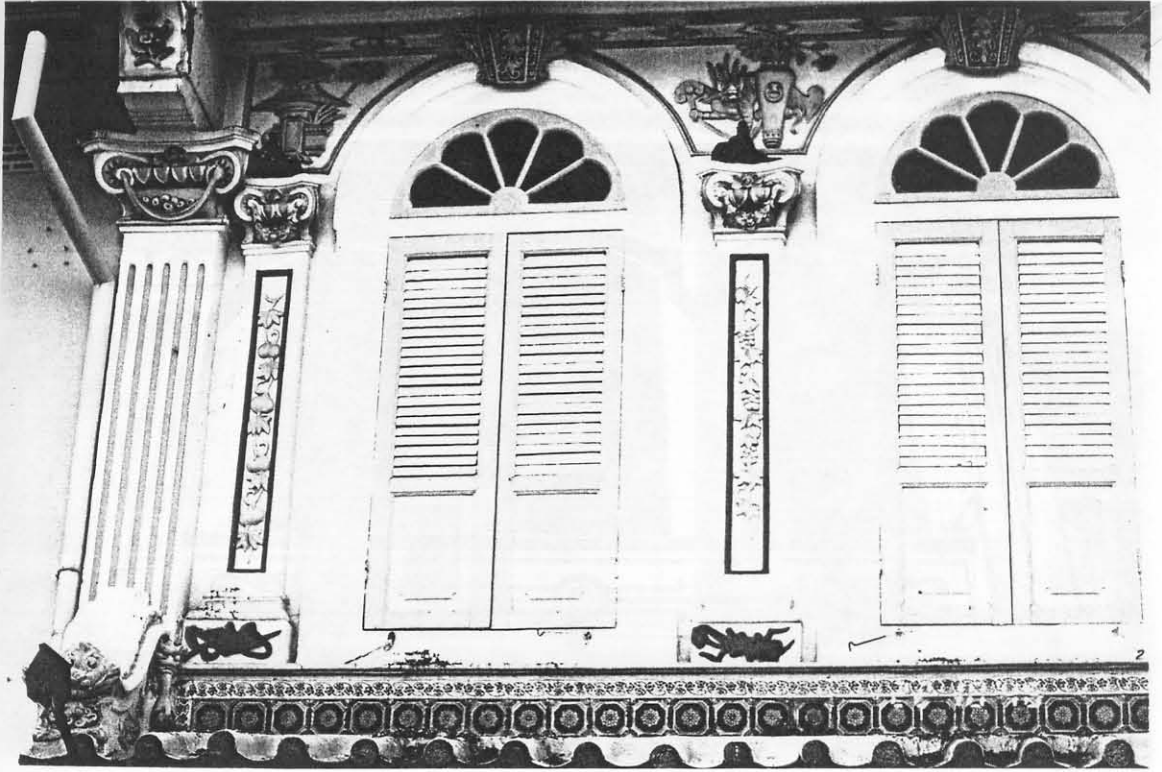

หัวเสาตั้งรูปเสื่อ
มูมผนังเป็นรูปดอกไม้
เสื่อสื่อความหมายถึงการป้องกัน
สิ่งชั่วร้าย และคุ้มครองชีวิต

ลักษณะบานประตูไม้แบบครึ่งเดียว
แกะสลักลวดลายต่างๆ ลงกรอบน้อยใหญ่
กรอบใหญ่ล่างสุดจะเห็น
ม้วนหนังสืออยู่ทั้งสี่มุม ซึ่งสื่อ
ความหมายถึงความรู้

อาคารหมายเลข 18

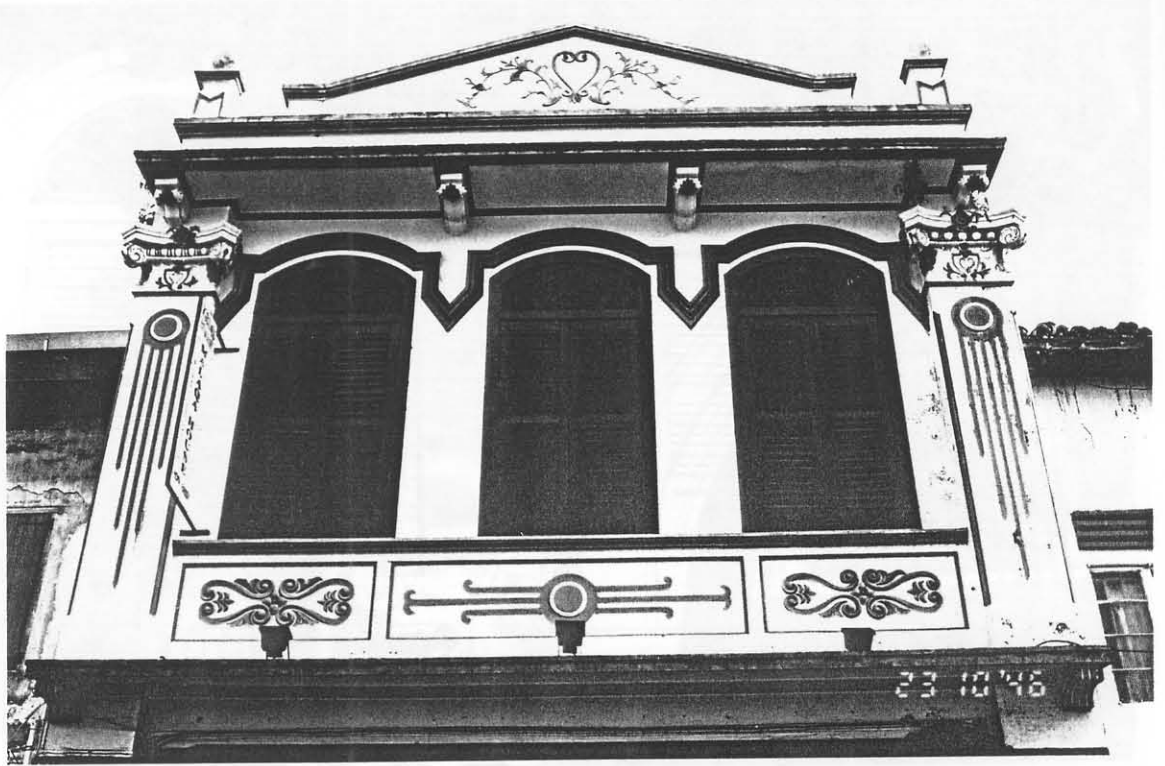
เสาอิงติดหน้าต่างตกแต่งลายพฤกษาใส่กรอบ ซ้ายมือเป็นเสาลูกพลับ
ซึ่งหมายถึงความสุข ขวามือเสางุ่นซึ่งหมายถึงความความเจริญงอกงาม

ช่องว่างระหว่างโค้งตกแต่งรูปแจกันดอกไม้และกิเลนจับคทาอยู่
ซึ่งมีความหมายถึงความสำเร็จและวาสนา

อาคารหมายเลข 19

ด้านหน้าจัดคล้ายอย่างสมดุล บนสุดตกแต่งลายก้านต่อดอก
คล้ายลิลลี่อย่างสละสลวย

หัวหน้าต่างฉลุไม้รูปโค้งและกระเช้าดอกไม้ มีความหมายถึงความยั่งยืน
กระเช้าหมายถึงความปรองคองกัน

อาคารหมายเลข 20

เหนือหน้าต่างตกแต่งลายซอร์ระย่า โคนเสาเป็นผลองุ่น สื่อความหมายถึง
ความอุดมสมบูรณ์ ถัดลงมาเป็นสิ่ง ที่ให้ความหมายถึงการป้องกันสิ่งชั่วร้าย

รอบหน้าต่างตกแต่งลายกลีบดอกและกลีบใบเป็นแนวอย่างละเอียดละออ
และแขวนซอร์ดอกไม้ทั้งสองข้าง หัวหน้าต่างฉลุลายกระเช้าดอกไม้

อาคารหมายเลข 21

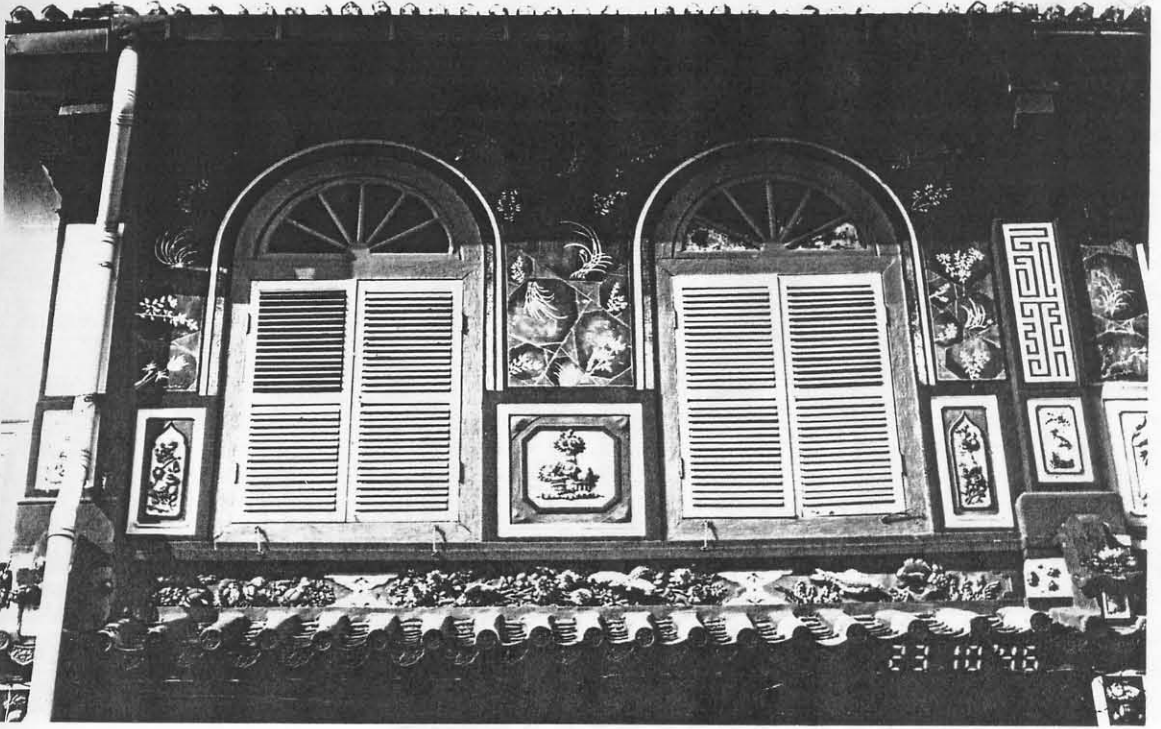

กรอบหน้าต่างตกแต่งลายกลีบใบตลอดแนว ใต้หน้าต่างเป็นลายพุกกา
ชีกขวาเป็นผลองุ่น

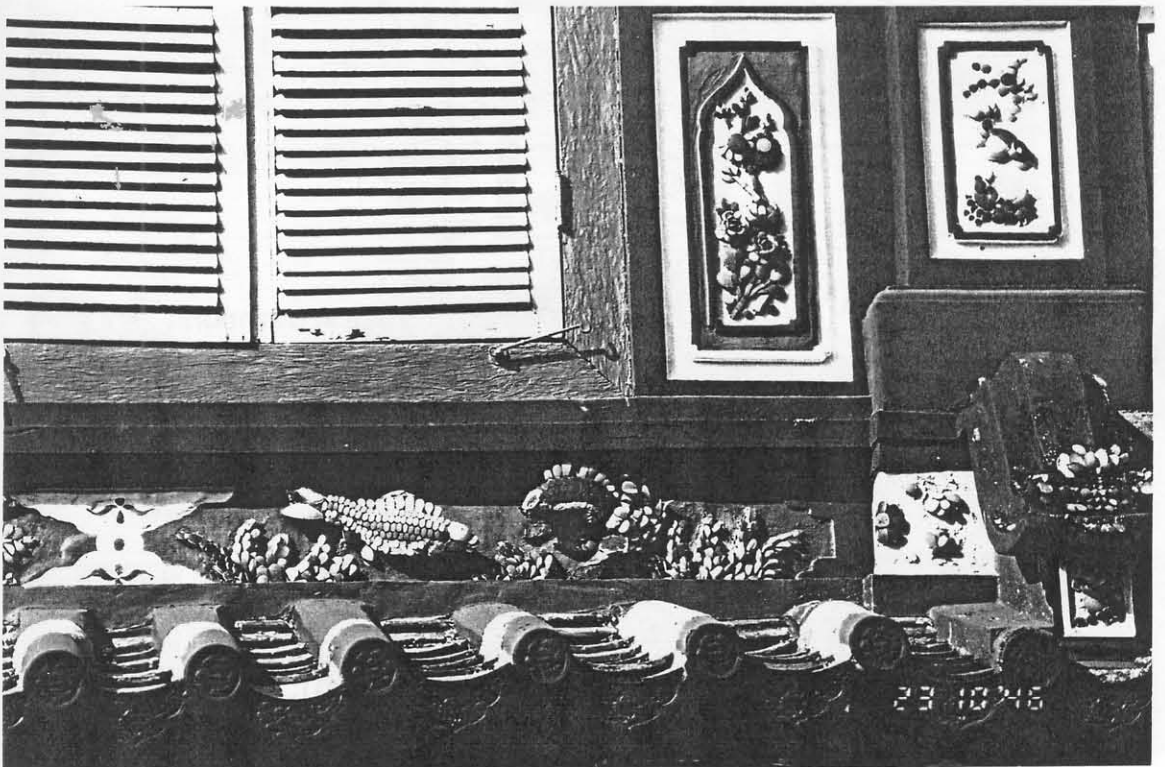

เหนือกึ่งกลางระหว่างหน้าต่างตกแต่งแจกันมีขดม้วนออก 2 ข้างเป็นช่อทับทิม
ซุ้มหน้าต่าง 2 ข้างแขวนช่อดอกทับทิมและผล ถ่วงด้วยลูกตุ้มแหลมคล้ายต่างหู

อาคารหมายเลข 22

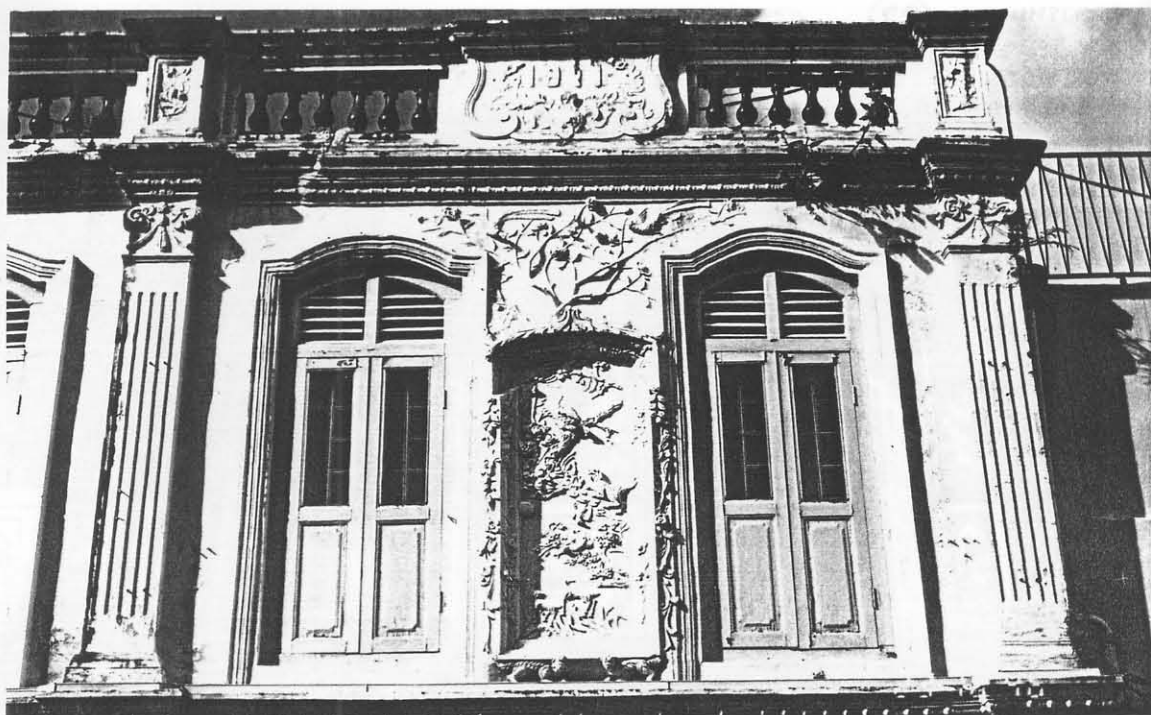
ระหว่างหน้าต่างตกแต่งแบบโมเสสรูปพืชมงคลต่างๆ ซ้ายสุดเป็นดอกเบญจมาศ
ตรงกลางเป็นกระเช้าและแจกันดอกเบญจมาศ และอื่นๆ

ขวาสุดเป็นรูปนกกับดอกไม้ ถัดมาเป็นดอกไม้ใส่กรอบยอดหัวหอมแบบอิสลาม
ด้านล่างเป็นปลาตู้ สัญลักษณ์ของความมั่งคั่งสมบูรณ์

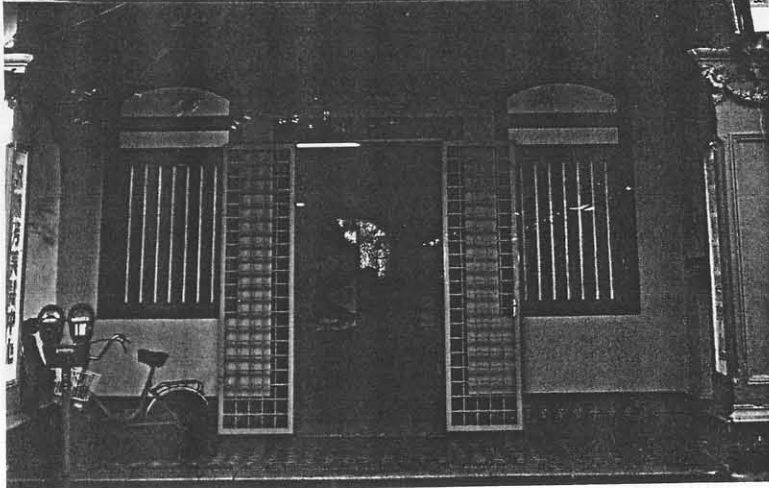
อาคารหมายเลข 23

ระหว่างกลางของหน้าต่างตกแต่งลาย
พันธุ์พฤกษา มีสัตว์ประกอบเป็นนก
สิงห์และกวาง

อาคารหมายเลข 24

เหนือหน้าต่างตกแต่งลายช่อระย้า
ระหว่างหน้าต่างเป็นลายพฤกษา
เป็นนกเกาะกิ่งเบญจมาศและเหมย

อาคารหมายเลข (25)

เหนือหน้าต่างตกแต่งลายช่อระย้า ระหว่างหน้าต่างเป็นแจกันดอกไม้

ผนังแคบๆ ระหว่างหน้าต่างมีรูปหน้าสิงห์คายลินเชื่อมต่อกับดอกไม้
ขณะเดียวกันแบกรับค้ำโค้งเสี้ยววงกลมอยู่ด้านบนอย่างสละสลวย

อาคารหมายเลข 26

ระเบียงและพาราเพต (Parapet)
(ระเบียงกันหลังคา) ออกแบบอย่าง
ศิลปะอาร์ต เดคโค (Art Deco)

อาคารหมายเลข 27

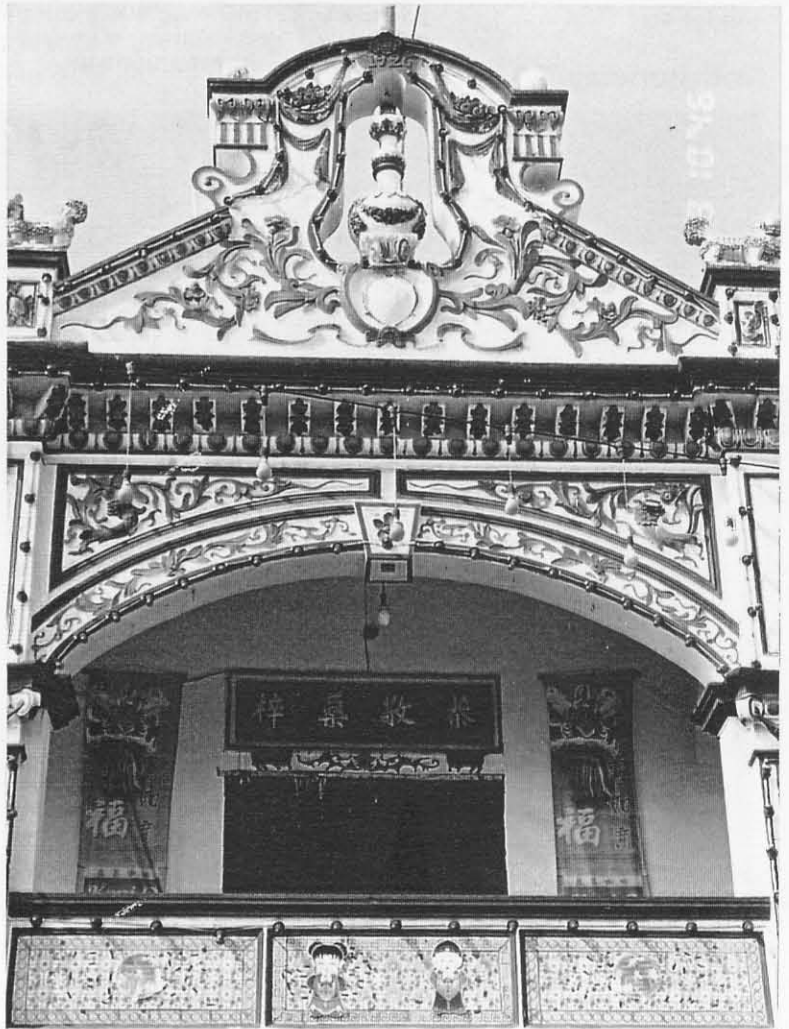

พาราเพตออกแบบอย่างศิลปะคลาสสิก หากสังเกต็ีกรอบหัวหน้าต่าง
มีลักษณะยกเชิงเส้นระนาบ ซึ่งรับอิทธิพลจากศิลปะบาโรก

อาคารหมายเลข (28)

ได้หน้าต่างชั้นล่างมีประตูอยู่กลาง
จัดหน้าต่างซ้ายขวาอย่างสมดุล
ผนังด้านใต้ตกแต่งกระเบื้องโมเสก
ทั้งแถบ ซึ่งลักษณะนี้มีอิทธิพลจาก
ศิลปะอิสลามในอินเดีย

หน้าจั่วผสมรูปแบบบาโรกกับคลาสสิก
เจาะช่องตั้งแจกันขนาดใหญ่
เสาต้นจั่วตั้งรูปสิงห์ทั้งสองข้าง
ระเบียงตกแต่งรูปเด็กชายหญิง 2 คน
ตามแบบจีน

อาคารหมายเลข 29

ตรงกลางระหว่างหน้าต่างตกแต่งลายนกเกาะกิ่งพุดชา

อาคารหมายเลข 30

ใส่กรอบยอดโค้งแหลมแบบอิสลาม

ได้หน้าต่างตกแต่งลายพุดชา เสาอิงระหว่างหน้าต่างเป็นลายเถา

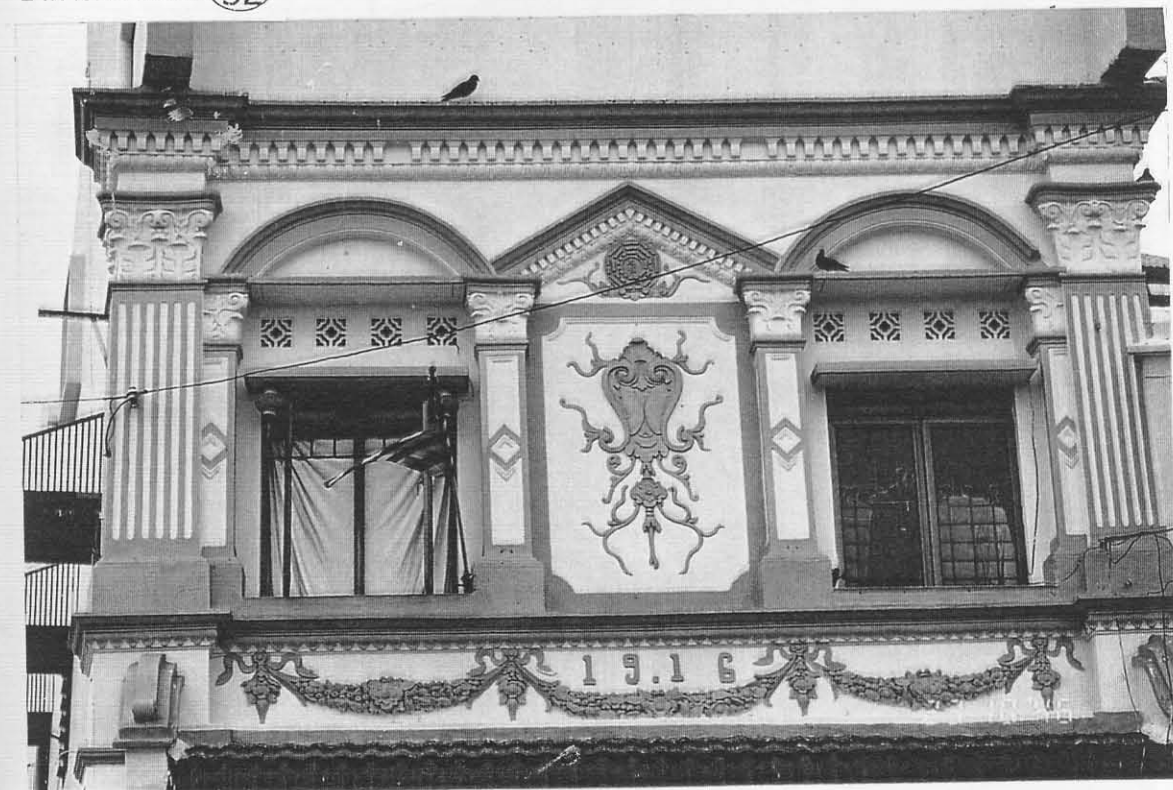
มีกลีบดอกอยู่กึ่งกลาง

อาคารหมายเลข 31

ระหว่างหน้าต่างเป็นแจกันดอกไม้ขนาดใหญ่

อาคารหมายเลข 32

ระหว่างหน้าต่างเป็นสามเหลี่ยมหน้าจั่ว มีสัญลักษณ์ปิยก้าวอยู่ตรงกลาง
ถัดลงมาเป็นลายกรอบแขวนดอกไม้ ใต้หน้าต่างเป็นลายช่อระย้า

อาคารหมายเลข 33

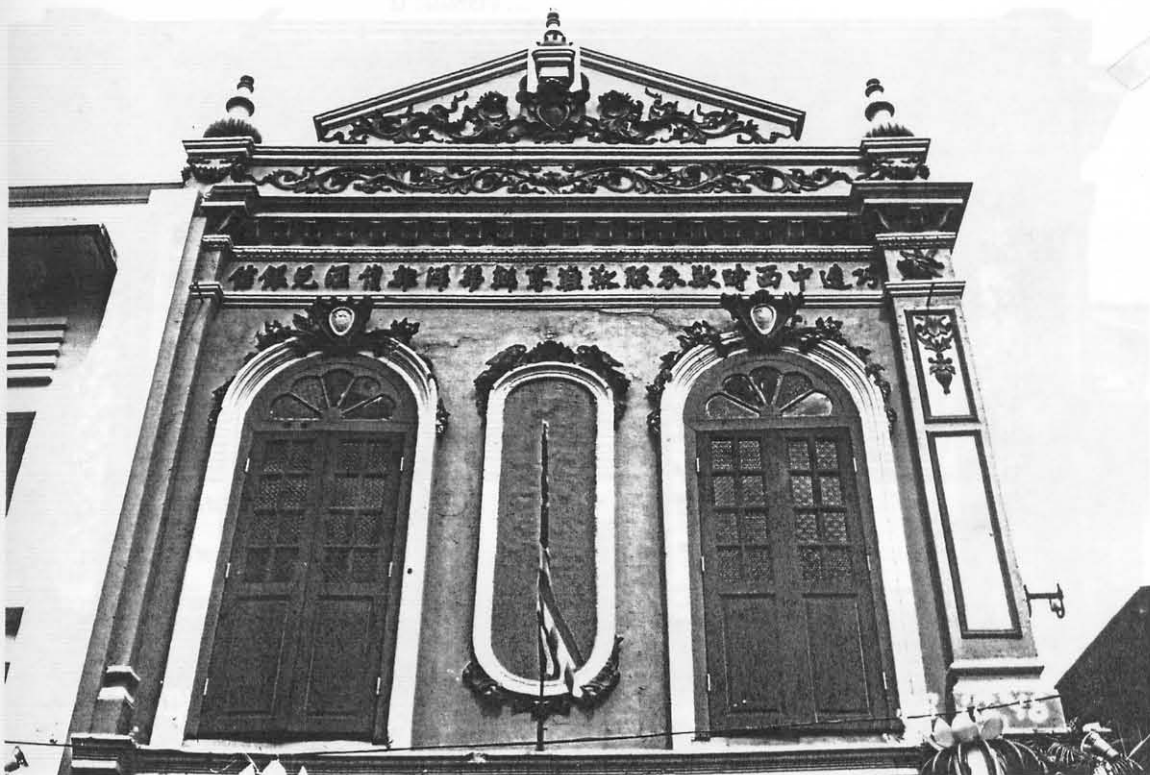
ระหว่างหน้าต่างตกแต่งลายชดม้วน
เหนือขึ้นไปตรงหัวหน้าต่างเป็นรูปหงส์

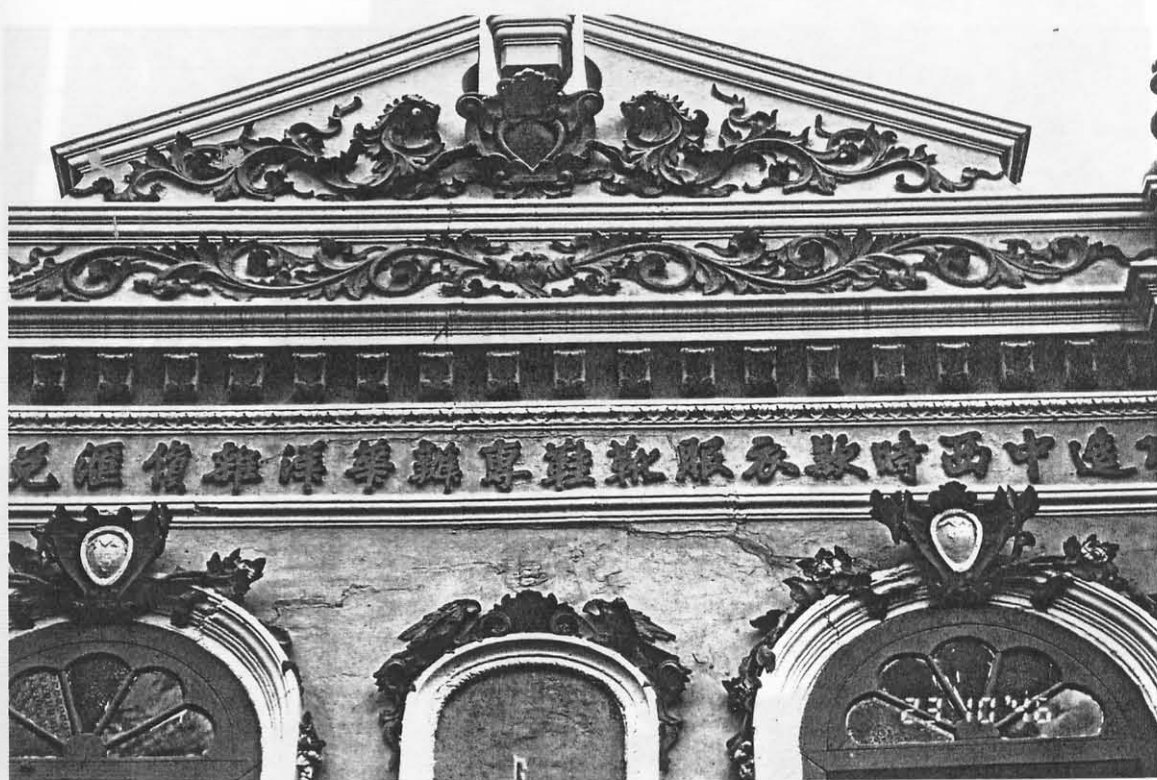
อาคารหมายเลข 34

ยอดจั่วตั้งรูปกวนอิมยืนบนดอกบัว ถัดลงมา
เป็นมังกร 2 ตัวหันหน้าเข้าหาลายกรอบ ที่
ระบूपี่ที่สร้าง ถัดลงมาเป็นกรอบซุ้มหน้าต่าง
ซึ่งบนโค้งมีสิงโตคาบดาบ ระหว่างซุ้มเป็น
ค้ำคาว

กรอบหน้าต่างโค้งตอนบนตกแต่งลายพฤกษาเลื้อยเกาะเกี่ยวไปตามขอบ
ช่องแสงหัวหน้าต่างเป็นรูปรีสามี เสาอิงขวาสุดตกแต่งลายแจกัน

หน้าจั่วตกแต่งลายมังกรบนท่อนหน้าสู่กึ่งกลาง ถัดลงมาเป็นแนวเสาไม้เลื้อย
กึ่งก้านใบโพต้น

อาคารหมายเลข 36

ระหว่างหน้าต่างตกแต่งผูกलयกึ่งเทพฤทศนา โดยผูกกึ่งลอยขึ้นจากผนัง
ทำให้เกิดเงางามแปลกกว่าอาคารใดๆ

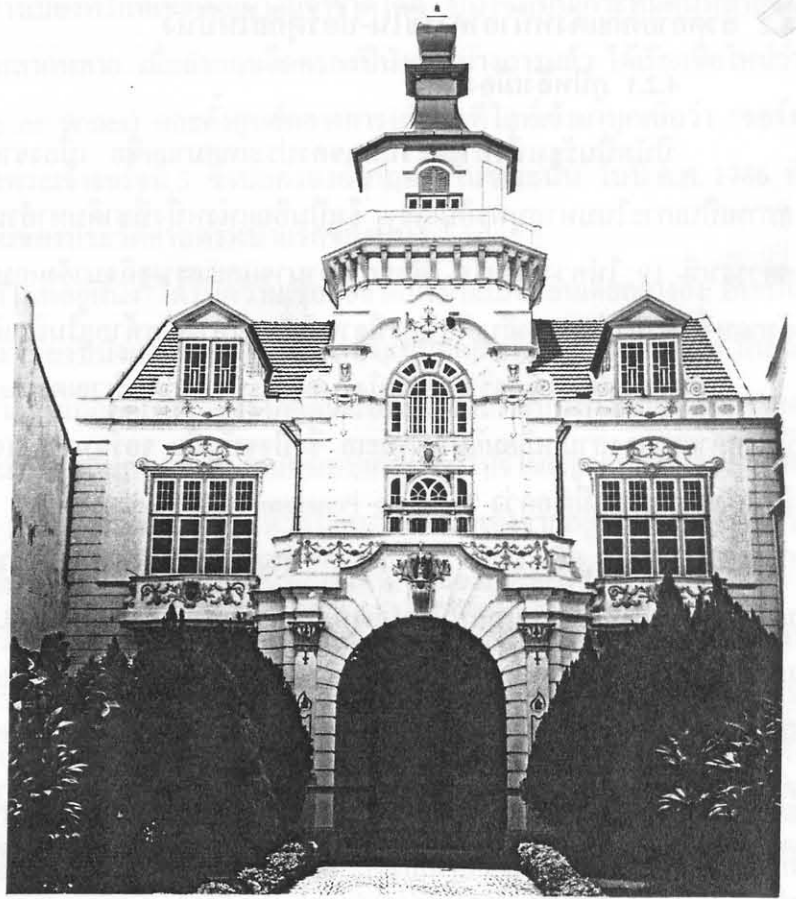
อาคารหมายเลข 37

ระหว่างหน้าต่างตกแต่งแจกันดอกไม้ มีช่อระย้าด้านล่าง ข้างหน้าต่าง
ทั้งซ้ายและขวาคตกแต่งลายเฟืองคล้ายใบเฟิร์น

บ้านเดี่ยว

การออกแบบด้านหน้าอาคาร
ที่แสดงถึงอิทธิพลศิลปะของ
ชาวคัทท์ในมะละกา

การตกแต่งลวดลายอย่างซดซ้อยและมีระนาบ โค้งเว้ายกเอียงไปมา
แสดงถึงอิทธิพลของศิลปะบาโรกซึ่งเผยแพร่โดยชาวคัทท์

4.2 ลวดลายตกแต่งหน้าอาคารจีน-ปอร์ตุเกสในป็นัง

4.2.1 ภูมิหลังเมืองป็นัง

ป็นังเป็นรัฐหนึ่งทางตะวันตกของประเทศมาเลเซีย เนื่องจากอยู่ชายฝั่งทะเลตะวันตก มีสภาพเป็นเกาะในมหาสมุทรอินเดีย จึงเป็นอีกแห่งหนึ่งที่ชาตินิโอมินาจาตะวันตก ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ให้ความสนใจ เพื่อขยายอำนาจและเศรษฐกิจมายังแถบคาบสมุทรมาลายู โดยเฉพาะอังกฤษซึ่งเข้ามาปกครองอินเดีย และมีฐานที่มั่นคงทางการค้าอยู่ในอินเดียอยู่แล้ว

จุดเริ่มต้นความเจริญของป็นังในอดีตเริ่มขึ้นจากบริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะ ซึ่งมีรูปคล้ายชายธงสามเหลี่ยมยื่นออกทะเล ซึ่งปัจจุบันคือ จอร์จทาวน์ (Georgetown) นครหลวงของรัฐป็นังเดิมบริเวณนี้เรียกว่า “Tanjung Penaiigre หรือ Point Penaga” เป็นที่อยู่ของชาวพื้นเมืองมาก่อน (Chen Voon Fee, 2001 : 7) หลังจากอังกฤษเข้ามามีบทบาทได้นำความเจริญมาสู่เกาะป็นังมากมาย ผู้เป็นกำลังสำคัญบุกเบิกป็นังคนแรกคือ ฟรานซิส ไลท์ (Francis Light) เขาทำงานอยู่ในอินเดียมาก่อน ในตำแหน่งผู้คุ้มครองการเดินเรือทะเลตามเมืองมดราส (Madras) ของบริษัทอีสต์ อินเดีย (East India Company) (EIC) ของอังกฤษที่มาตั้งอยู่ในอินเดียตั้งแต่ ค.ศ. 1600 ต่อมาเดินทางมาติดต่อขอจัดตั้งตัวแทนของบริษัทในอะเชห์ (Acheh) ทางตอนเหนือของเกาะสุมาตรา และในเคดาห์ทางตะวันตกเฉียงเหนือของมาเลเซีย ในอันที่จะขยายตลาดต่อไป และเชื่อมต่อไปยังสถานีการค้าในประเทศจีน โดยมีผลประโยชน์ทางการเมืองแฝงอยู่ด้วย เพราะระยะนี้เป็นช่วงมหาอำนาจชาติต่างๆ แข่งขันชิงอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองในเอเชีย อังกฤษต้องเผชิญคู่แข่งอย่างหนักที่ต่างต้องการครองน่านน้ำทางฝั่งทะเลตะวันตก การเข้ามาป็นังจึงเป็นการท้าทายอำนาจบริเวณช่องแคบมะละกา เพราะระหว่างนั้น (ราว ค.ศ. 1641) ดัตช์ได้เข้ามายึดอำนาจในมะละกาแทนโปรตุเกส ด้วยแล้ว

การเข้ามายังเคดาห์ติดต่อโดยตรงกับสุลต่านแห่งเคดาห์ (ไทรบุรี) ซึ่งขณะนั้นตกอยู่ในอำนาจของสยาม (ประมาณรัชการที่ 1) สุลต่านซึ่งต้องการแยกตัวเป็นอิสระจากสยามอยู่แล้ว จึงพยายามคบค้ากับไลท์ เพื่อให้อังกฤษช่วยเหลือ จึงยินยอมให้ไลท์ตั้งฐานอยู่บนเกาะป็นัง โดยมีข้อแม้ว่าต้องได้รับความคุ้มครอง จากสยามและโจรสลัดทางทะเล แต่อังกฤษไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง สุลต่านจึงคิดขอเกาะคืน ไม่นานนักอังกฤษใช้วิธีจู่โจมเปิดฉากรบเสียก่อน สุลต่านพ่ายแพ้จึงยอมลงนามตามเงื่อนไขของบริษัทอีสต์ อินเดีย และให้อังกฤษปกครองป็นัง ไลท์ได้มาถึงป็นังวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1786 และในวันที่ 11 สิงหาคมปีเดียวกันก็สามารถยึดอำนาจไว้ได้ หลังจากนั้นสร้างป้อม สร้างศูนย์ราชการ ดัดถนน เปิดสถานีสินค้าเพื่อสร้างบ้านแปลงเมือง ผูกขาดการค้า พร้อมรับนโยบายจากรัฐบาลเบงกอลจัดตั้งให้เป็นที่ท่าเรือปลอดภาษีแก่ทุกชาติภายใต้การรักษาความปลอดภัยของอังกฤษ เพื่อดึงพ่อค้าจากมะละกาและปัตตานีที่ชาวดัตช์บริหารงานอย่างผูกขาด การบุกเบิกสร้างบ้านแปลงเมืองใหม่โดยคนต่างถิ่น การเปิดเสรีแก่ทุกชาติให้เข้ามาค้าขายอย่างอิสระ ประกอบ

กับความต้องการกำลังคนสร้างเมืองที่โล่ท์เชื้อเชิญมาไม่ว่าชาติใดๆ ปีนังจึงเป็นเกาะที่มีคนหลายชนชาติ มีสังคมและวัฒนธรรมหลากหลาย เมื่ออังกฤษยึดครองปีนังเป็นทางการแล้ว ได้เรียกชื่อใหม่ว่า “พริ้นซ์ ออฟ เวลส์ (Prince of Wales) และตั้งศูนย์กลางการบริหารที่โล่ท์เข้ามาบุกเบิกว่า “จอร์จทาวน์” ตามชื่อพระนามของพระเจ้าจอร์จที่ 3 ซึ่งปกครองอังกฤษอยู่ในขณะนั้น ในปี ค.ศ. 1786 ที่โล่ท์เข้ามาจึงถือเป็นจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์หน้าแรกของปีนัง

เป็นเวลาหลายปีที่โล่ท์อยู่ที่ปีนัง ได้รับความเชื่อถือจากบริษัทแม่ในอินเดียอย่างยิ่ง อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้โล่ท์พัฒนาเมืองปีนังและตั้งสถานีการค้าประสบผลสำเร็จ ในปี ค.ศ. 1804 ปีนังมีประชากรถึง 12,000 คน แม้ไม่มีอุตสาหกรรมและบริษัทเดินเรือทะเลบนเกาะปีนังก็ไม่มีอุปสรรค แต่หากเป็นแรงผลักดันให้หาพื้นที่ใหม่อันเหมาะสม จนค้นพบเกาะสิงคโปร์ในเวลาต่อมา (ราว ค.ศ. 1819) โล่ท์เสียชีวิตเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 1794 ด้วยโรคมะเร็ง หลังจากอยู่บนเกาะปีนัง 8 ปี ระหว่างนั้นเขาได้เดินทางไปมาหาสู่เมืองภูเก็ต จนสนิทสนมกับเจ้าเมืองภูเก็ตด้วย

หลังจากโล่ท์สิ้นชีวิตได้แต่งตั้งแมคโดนัลด์ (Macdonald) บริหารเมืองปีนังแทน แต่บริหารได้ เพียง 5 ปี จากนั้นเซอร์ จอร์จ เลท (Sir George Leith) ขึ้นมาแทน ในช่วงที่เลทปกครองนี้สามารถยึดแผ่นดินบนฝั่งเคดาห์ตรงข้ามกับเกาะได้ เพื่อใช้ปราบปรามโจรสลัดในอ่าวปีนัง และตั้งรับกับศัตรูผู้จู่โจม ตลอดจนการเพาะปลูก และตั้งชื่อใหม่ว่า “Wellesley” (*The Real Guide's Penang*, 2004 : 8) ปัจจุบันคือบริเวณบัตเตอร์เวิร์ท (Butterworth) ความสำเร็จของเลทส่วนหนึ่งมาจากทีมบริหาร ผู้เป็นกำลังสำคัญคือฟาร์กูฮาร์ (Robert T. Farguhar) (ปัจจุบันชื่อเขาได้รับเกียรติเป็นชื่อถนนด้วย) ฟาร์กูฮาร์ได้เกณฑ์นักโทษสร้างระบบน้ำปะปา สร้างถนน และสะพานข้ามแม่น้ำปีนัง ตลอดจนเส้นทางสู่ยอดเขาปีนัง

ในปี 1805 ปีนังได้รับอนุมัติให้แบ่งเขตปกครองตนเอง มีนายกรัฐมนตรี ภายใต้การดูแลของรัฐบาลอังกฤษเช่นเดียวกับมัลดราส เบลกอน และบอมเบย์ในอินเดีย ผู้บริหารคนแรกของการปกครองแบบใหม่ก็คือดันคาส (Philip Dundas) โดยมีรัฟเฟิลส์ (Sir Stamford Raffles) เป็นเลขานุการ การแบ่งเขตการปกครองที่ชัดเจนขึ้นทำให้การค้าเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว คาดว่าในปี ค.ศ. 1812 ปีนังมีประชากรถึง 26,000 คน และอีก 10 ปีถัดมาเพิ่มขึ้นถึง 51,207 คน แต่หลังจากนี้การค้าในปีนังเริ่มซบเซาเมื่อรัฟเฟิลส์ค้นพบเกาะสิงคโปร์และย้ายไปอยู่ที่นั่นแทน เพราะมีชัยภูมิดีกว่า

ในราวกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 การค้าในปีนังเริ่มคึกคักอีกครั้งเมื่อธุรกิจเหมืองแร่ดีบุกเฟื่องฟูในตลาดโลก มีการเปิดเหมืองในประและสลังงอ ปีนังกลายเป็นจุดสำคัญของตลาดดีบุกโลก เป็นแหล่งซื้อขายสินค้าทางตอนเหนือโดยการสนับสนุนจากสิงคโปร์ อีกทั้งยังงาพาราที่ปลูกกันมากทางคาบสมุทรมลายู จึงเป็นแหล่งระบายสินค้าโดยธรรมชาติ ชักนำให้ชาวต่างชาติคลื่นลูกใหม่เข้ามา โดยเฉพาะชาวจีน ปีนังระยะนี้จึงเต็มไปด้วยชาวจีน มีสมาคมของวงศ์ตระกูลหรือกงสี (Kongsi)

มากมาย โดยตั้งชื่อตามหมู่บ้านจากแผ่นดินเกิด จึงจัดเป็นสถานที่ที่มีสมาคมจีนมากที่สุดในมาเลเซีย (Chen Voo Fee, 2001 : 42) จนถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ปีนังได้ชื่อว่าเป็นจุดศูนย์กลางของภาคใต้ของไทย ภาคเหนือของเกาะสุมาตรา และพม่า และถือเป็นช่วงเจริญสูงสุดของปีนัง ก่อนเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมสมัยใหม่

จากการที่ปีนังเป็นเมืองท่าค้าขายเสรีมาก่อน ชนชาติต่างๆ ที่เดินทางเข้ามาปีนังจึงมีจำนวนมาก ลักษณะนี้เองที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรมหลากหลาย ซึ่งบ้างก็ถูกกลืนกลายจนหมดแล้ว หลักฐานที่พอมิให้เห็นคือสิ่งก่อสร้างต่างๆ ชนชาติต่างๆ ได้แก่ (Penang State Museum, 2004)

1 สยาม (Siam) ปีนังเคยเป็นส่วนหนึ่งของสยามภายใต้การดูแลของสุลต่านเคดาห์ (ไทรบุรี) จึงปรากฏวัฒนธรรมแบบสยามอยู่ด้วย แต่ส่วนใหญ่เป็นชาวสยามที่ย้ายมาจากรัฐเคดาห์ และทางตอนใต้ของประเทศไทย เพื่อทำการค้าและทำไร่ข้าว ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ชาวสยามจำนวนมากแต่งงานกับชาวจีนและมาเลย์ ชาวสยามนับถือศาสนาพุทธ เช่นเดียวกับพม่า และมักจะแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามภาษาสยามมีความสัมพันธ์กับจีนมากกว่าพม่า หลักฐานที่แสดงถึงการอาศัยอยู่ในปีนังมาช้านานคือ วัดไทยไชยมังคลาราม ซึ่งสร้างมาตั้งแต่ ค.ศ. 1845

2 ยูเรเชียน (Eurasian) บรรพบุรุษของชาวยูเรเชียนเดิม มีหลักแหล่งตั้งอยู่บริเวณยุโรปกับเอเชีย พวกเขาเดินทางมาตั้งแหล่งในเคดาห์ก่อน แล้วอพยพสู่ปีนัง เข้ามาราว ค.ศ. 1786) เริ่มแรกอยู่บริเวณถนนไชน่า (China) และถนนบิชอป (Bishop) นอกจากนี้มีบางส่วนที่อพยพมาจากภูเก็ตของไทย (ราว 1811) ซึ่งพบมากบริเวณเกาะปูลาติกูส (Pulau Tikus) ทางเหนือของปีนัง

คำว่า “ยูเรเชียน” นี้ยังถือเป็นคำกลางที่ใช้เรียกกลุ่มผสมระหว่างยุโรปกับเอเชีย โดยรัฐบาลอังกฤษใช้เรียกกลุ่มนี้บนเกาะปีนัง การผสมฝ่ายหนึ่งอาจเป็นชาวโปรตุเกส ศักดิ์ อังกฤษ สก๊อต ฝรั่งเศส อิตาลีและเยอรมัน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นมาเลย์ จีน อินเดีย สยาม พม่า ส่วนใหญ่ยูเรเชียนจะนับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก พูดภาษาอังกฤษปะปนกับภาษาโปรตุเกส สยามและมาเลย์

3 อาหรับ (Arab) ชาวอาหรับจัดเป็นกลุ่มเดินทางเข้ามาค้าขายอยู่ในช่วงแรกๆ ของปีนัง จนมีบางคนค้าขายจนร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี ดังมีคำบันทึกของโลทโนปี 1792 ที่กล่าวไว้ว่ามีเศรษฐีชาวอาหรับจากอะเจห์ทางตอนเหนือเกาะสุมาตรา เข้ามาอยู่ในปีนังประกอบอาชีพ จนร่ำรวยที่สุดบนเกาะนี้ หลักฐานที่ทิ้งไว้คือ มัสยิดลิลู อะเจห์บนถนนอะจีน (Acheen) ซึ่งสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1808 จากการบริจาคของเศรษฐีผู้นี้ สมทบด้วยเงินบริจาคของผู้บริหารบ้านเมือง พ่อค้า และประชาชน แต่ปัจจุบันกลืนกลายไปกับชาวมลายูหมดแล้ว มรดกที่เห็นมีเพียงโกดังเก็บเครื่องเทศ และถนนอะจีน

4 ชาว (Javanese) ชาวชวาเข้ามาปีนังตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 มาเป็นแรงงานให้กับชาวยุโรป ทำไร่อ้อยและเครื่องเทศ รับจ้างเก็บเกี่ยวข้าว จัดเป็นพวกที่ขยันและทำงานหนัก ปัจจุบันถูกกลืนกลายเข้ากับชาวมลายูแล้วเช่นเดียวกัน